

Előfizetési ár:
 Egész évre . . . 6 frt — kr.
 Félévre 3 frt — kr.
 Negyedévre . . 1 frt 50 kr.
 Lelekésznek és segédlelekész-
 nek, tanítóknak, kisebb fizetésű
 hivatalnokoknak és tanulóknak
 negyedévre 1 frt.

KORUNK

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

A MAGYARORSZÁGI KATHOLIKUS LEGÉNY-EGYLETEK KÖZLÖNYE.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség
 és kiadóhivatal:
 BUDAPEST,
 IV. szarka-utca 5. szám.

Kéziratok nem adatnak
 vissza.

Egyes szám ára 12 kr.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

Lehet-e erkölcs vallás nélkül és viszont?

„Leave a man to his passions,
 and you leave a wild beast of a
 savage and capricious nature.”
Burke.

„Engedjétek át az embert szenvedé-
 lyeinek, és egy vad állat a legdurvább
 és legszeszélyesebb tulajdonokkal áll előt-
 tetek.”

Akarnak-e mást jelen ugynevezett tu-
 dósaink? Felvilágosult nép boldogítóink?

„Hagyjátok az embert önmagára,
 észére!” Ez jellegük. A pöffedt ész, a
 pondrós agy ül az uralmon — és nem
 hiába — érdeme szerint történik vele ha
 az öngyilkos golyó keresztül furodik rajta.

Hová, meddig vezet ez irány eszme?

Az utas, ki földi pályafutását ez
 irány felé igazítja, midőn a végponthoz
 ér, vajjon nem Macbethtel kell felkiáltania?
 „I am afraid to think what I have
 done; Look on 't again, I dare not.”

„Csak gondolni is arra a mit cse-
 lekedtem, borzongok; Megnézni újra, —
 nem merem.”

A közel multban történt országgyü-
 lési tárgyalások alkalmából hallott észre-
 vételek erkölcs és vallás fölött juttatták
 tollunk alá e gondolatokat.

Elhiszük, hogy a modern gondol-
 kozás szerint az erkölcsöt, a vallástól el-
 szigetelni tudják.

Mi is, — de azt az erkölcsöt mely-
 et ezen jó urak erkölcs számba vesznek.

„Probitas alget” mondja már Juve-
 nal is, tehát nem vallami kellemes és
 könnyű dolog lehet az.

Már pedig képzelhetünk mi olyat a
 mai lélekkel, a szenvedélyek uralma alatt
 nyögő testtel, hogy valami nehezét keresz-
 tül vihessünk?

A test uralma az ész örökös okos-
 kodásával vajjon alkothatnak helyes er-
 kölsöt, ha azt nem az isteni vallás neveli,
 edzi és jutalmazza?

Céltalan, hasztalan törekvés, mely
 önmagát hazudtolja meg lépten nyomon.

Vajjon kit neveznek ma erkölcsös-
 nek, mit értenek e fogalom alatt?

Erkölsös az, aki úgy él, úgy cse-
 lekszik, hogy a rendőrséggel és a büntető
 törvénykönyvvel összeütközésbe nem jön.

Az ilyen erkölcs mindenestre vallás
 nélkül is megélhet talán, csak hogy nem
 mint erkölcs, hanem mint a test uralma

alatt lévő észnek okoskodása, előrelátása,
 félelme gyanánt az esetleges büntetéstől.

Jaj ama országnak, melynek népét
 csupán az emberi törvények igazgatják!

Hisz az állat is tudja ha rosztat kö-
 vet el, már előre buvik a büntetéstől, a
 rosztól csupán az utána következő bünte-
 tés tartja vissza!

Tehát a modern erkölcs emberei sem-
 mivel sincsenek vagy akarnak előbbre lenni
 az okatlan állatnál.

A szenvedély tehát szabadon működ-
 hetik, csupán a büntető törvénykönyv szab
 határt nékie.

És mi nehéz e határvonalat túl nem
 lépni, ha egész közelébe jutunk.

Az a sikkasztó sem sikaszt előszörre,
 csupán kölesön vesz a pénztárból — ezért
 még nem jár büntetés, — kártyázik a
 pénzzel, — ezt a rendőrség elnézi —
 családjá nyomorban — ez titok, még a
 világ sem tudja, a kölesön vett pénz elfogy
 — követi új kölesön — ismét egy újabb
 — mig egyszerre pótolhatlan az összeg.

Mit tegyen? bűnét a büntetés félel-
 métől még jobban tetézi, elviszi az egész
 összeget.

Az iskolás fiu nem tanul, csupán ha-
 nyagság — dorgálják, hasztalan — teste
 renyhe, lelke mással van elfoglalva — már
 udvarol t. i. A vizsgálat közeledik, a tan-
 anyagot nem veheti át, bukik.

Szegény — de nem azért, mert szü-
 leinek hasztalan költséget, bú bánatot, ma-
 gának pedig szellemi és anyagi kárt oko-
 zott — nem — az ál szemérem az ál
 erkölcs ébred fel benne, a lányka előtti
 szegény a türelmetlen, az ad pisztolyt kezébe
 melylyel életét oltja.

Ilyenek a modern erkölcs követke-
 ményei.

Nem hiába hogy minden hamisított;
 ezüst helyett alpaka, arany helyett talmi
 járja — erkölcsünk is talmivá lettek manap.

Hasztalan minden okoskodás, siker-
 telen minden törekvés az embert Isten
 uralma alól kivemni.

Emberi törvény, emberi uralom nem
 fog boldoggá tehetni egyetlen egy nemze-
 tet sem, egy embert sem.

Hibás az ember, alkotása hogy nem
 lenne még hibásabb?

Nem-e akkor kellene belátni az em-
 bernek leginkább botorságát, midőn Te-
 remtőjét, Urát, Atyját hagyja el, a ki
 végtelen jóságával, egyszerű törvényeivel

boldogságot nyújt, és még is elhagyja és
 inkább rabigát ölt magára.

Sophokles pedig helyesen mondja:
 „Τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λήπουσ' αἱ γυνῶσ'
 αἰθραίετοι.” „Az önokozta bajoknál aligha
 vannak szomorubbak.”

E legszomorubb bajok bántják a mai
 társadalmat, az okok okozata kegyetlenül
 és kikerülhetlenül kinozza ugy a társadal-
 mat a testet; mint az egyes családokat
 annak részeit.

Áldozatot áldozat után, véres drá-
 mákat, idegrázó tragoediákat jegyez a je-
 len kronika írója.

Mind a modern vallás nélküli erkölcs
 gyümölcsei ezek.

A vallást az erkölcsötől ép ugy nem
 lehet elválasztani mint az Oxygeniumot a
 Hydrogeniumtól, midőn azok a viznek
 alkatrészeit képezik,

Mig pénzbírság, börtön, fegyház és
 akasztófa az erkölcsiség fentartói és nem
 a lelkiismeret a csupán a vallás által kép-
 zett lelkiismeret addig ne várjunk tiszta,
 valódi erkölcsöt és ebből kifolyólag bol-
 dog társadalmat.

Honnét azonban lelkiismeret, midőn
 lélek nincs, annak léte nyiltan meg van
 tagadva?

Tehát szerezzük meg ismét Istenben,
 valamint a lélek létében és annak halha-
 tatlanságában való hitet, ugy lesz lelkiis-
 meretünk, mely igaz tanácsadónk lesz,
 mely erkölcsünk alapját képezi.

„La conscience est la loi des lois”
 mondja helyesen Lamartin.

„A lélekismeret a törvények tör-
 vénye.”

Ezen törvény biztosíthatja csupán és
 egyedül a valódi igaz erkölcsöt.

Kador Sándor.

Az uzsora.

Csunya szót irtunk le. Fogalma ez az
 alávalóság s gabszág legundokabb nemének;
 de mert társadalmunkban fekélyként dühög,
 szólanı kell róla, bárha a lélek undorával.

Az uzsorát üző alázatos mint a hason-
 eszű kigyó, mely méregfogával akkor gyil-
 kol mikor áldozata legkevésbé védekezhetik.
 Gyermekek hangját utánozza az mint a kroko-
 dilus, hogy magához csalva, megölje a jóhi-
 szemű közeledőt.

Társadalmunk minden rétege közt meg-
 jeljük e gaz fajzatot, mely mindig és mi-
 denkor embertársai nyomasztó helyzetét ak-

názza ki, hogy a végrehajtó által még az utolsó vánkost is a maga javára, a törvény leple alatt elvétesse: nem törődve a rajta nyugvó beteg gyermek avagy haldoklóval.

Hol van a szó, hol a fogalom, mely e fertelmes üzelmét méltóképp megbélyegezné?

Szépén csengő anyanyelvünk nem bir méltó szót, mert hihetetlen volt, hogy akadjon magyar, ki még u z s o r á t is üzzön.

A ki az életet, számtalan viszontagságaival ismeri, jól tudja, mily gyakran sujtanak anyagilag egyesek anélkül, hogy könnyelműek avagy tékozlók lennének.

Nem soroljuk fel, hisz' ki is tudná ezt, a bajok ezreit, melyek középosztályunk vállaira sulyosodnak; midőn az egyes egyén már mindenéből kipusztult, midőn odáig jutott, mely helyzetről oly találóan mondja a francia író: „Megérttem, hogy az atya pékboltot rabol meg, éhező gyermekeinek kenyeret viendő“, — akkor lép elé az uzsorás, segélyt kínálva: megfojtja áldozatát!

Törvényt kelle alkotni a hazánkban elharapodzó uzsora ellen; de hogy mennyire játszák ezt is ki, mutatják a hivatalos lapban naponta oldalakra terjedő árverési hirdetések.

E gaz üzelem mit sem törődik, ha áldozata kötelezettségét nem teljesíti, mert szövetkezve a már-már gomba módjára elharapodzó ügyvédek valamelyikével, a folyton ismétlődő végrehajtások által felszámított költségekkel busásan behajtja, és pedig a törvény leple alatt, uzsora kamatait, mely vérpénzen megosztozik méltó társával, a zsoldosává lett ügyvéddel.

Nem folytatjuk e fertelem ismertetését, mely minden jobb érzelmet undorral tölt el! Óvva intüek, kérve kérünk mindenkit:

kerülje az uzsorát és uzsorást, mert ezek vészhozók mindenkire.

Tudjuk, hogy az anyagi bajok sulyosak és a segítség szükséges; szövetkezzenek tehát polgártársaink segélyegyletekké, hova megtakarítandó filléreiket méltányos kamatoztatás végett vihetik, s honnan olcsón kaphat pénzt, kisebb részletekbeni törlesztés mellett, a kinek erre szüksége van.

Az uzsorával közvetlén vagy közvetve foglalkozót pedig; ne türjük meg a tisztességes emberek közt, — v e s s ü k m e g a z t.

Szepessi Ferencz.

Katholikus legényegyleti ügyek.

Kalocsa 1885, február 2.

A helybeli kath. legényegylet ma tartotta évi közgyűlését. A pártoló és rendes tagok oly nagy számmal jelentek meg, hogy az egylet helyisége egész zsufolásig megtelt. Az énekkar „Leng a zászló, száll a légben“ indulószzerű zászlódallal kezdette meg az ünnepélyt.

1. Utána az elnök, nt. Fonyó Pál ur, mondotta megnyitó beszédét, mely egyuttal beszámoló is volt a mult évről. Nevezetesebb helyei, melyek a legényegylet állapotára világot vetnek a következők. a) Az egyletnek, mely május 4-én alakult, a lefolyt évben 24 alapító, 294 pártoló és 153 rendes és rendkívüli tagja volt. Ezekon felül van még az egyletnek 7 tiszteletbeli tagja.

Rendes és rendkívüli tagok összesen 205-en iratkoztak be a mult évben. — Jelenleg az egylet, a 24 alapító és 7 tiszteletbeli tagon kívül, 284 pártoló és 82 rendes tagot számlált. b) A pénztári kimutatás szerint az egylet fölszerelése és butorzata 590 frt 87 krt képvisel, melyhez még a 360 forint értékű zászlót is hozzá számítván, az egylet vagyona megközelíti az 1000 frtot.

c) Az egylet belső életét tekintve, a tagok a vasárnapi és ünnepi iatani tiszteleten közösen vesznek részt. A tanítások még az ősz elején megkezdődtek s azóta folyamatban vannak. Az énekkar 34 tagot számít. d) A fiatal egylet történetének már is fényes lapjai vannak. Ilyen a május 4., melyen az megalakult. Ilyen a május 25., melyen Dr. Haynald Lajos bibornok-érsek ur és Dr. Gruscha Antal tábori püspök ur az egyletet magas látogatásukkal szerencsételtették. Ilyen a november 15-diki, melyen zászlószentelését tartotta.

E napokon kívül, emlékezetes napjai még az egyletnek azok, melyeken ns. Szeődemeteri Nyers Lajos törvényszéki elnök ur. Salamon László ur, és Sztára József ur érdekes felolvasásokat tartottak. Ez az elnöki jelentés rövid vázlatja.

2. A jelentés után Nyers Lajos törvényszéki elnök ur azon indítványt tette, hogy az egylet azon köszönet és hálaadót, melylyel Dr. Haynald bibornok-érsek ur ő eminentiájának tartozik jegyzőkönyvileg is tehetőségéhez képest megörökítse. Az indítvány lelkesedéssel elfogadtatott.

3. Ezután a titkári jelentés jött, a választmányi és előljárósági ülésekről s az itt hozott határozatokról, mi mellesleg vétetett tudomásul.

4. Felolvasatott az egylet vagyoni állapotát kitüntető leltár, mi megőriztetni s a levéltárba is elhelyeztetni rendeltetett.

5. A könyvtárnoki jelentés következett mely szerint már is 400 drb. könyvvel rendelkezik az egylet, s ebből 200 darab volt olvasva.

6. Utána a választmány ujtitatott meg; illetőleg, egyetlen egy kivétellel, általánosan ujra megkértek a választmányi tagok tisztségök megtartására.

7. Érdekes mozzanat volt a tüzoltóparancsnokság átirata, mely szerint az egylet tagjai felkéretnek az önkéntes tüzoltóság támogatására. — Még az ülés alatt iv

A „KORUNK“ TÁRCZÁJA.

A h a z a.

(Allegoria.)

El-elnézem a kék eget,
Csillagfénytől, mely úgy rezeg,
El a millárd szép csillagot,
Mely oly tele fénynyel ragyog;
S a méla fény, az éji fény
Dereng-borong felém, felém
Sovár szívvel nézem tovább
A csillagok fénytáborát.

Amott, amott magányosan
Mely rám tekint oly csábosan,
Talán az az én csillagom,
Mit annyiszor megálmodom.
És ah! mi szép, mint tündökököl
Félém a sok csillag közül,
Talán az a tenger csillag
Mind tőle kap fény sugarat?

Reménycsillag, reménycsillag,
Mint pásztortűz kék hegy alatt,
Ragyogj te rám, csillagj felém,
Merengnem hagyj fényed hevén!
Te vagy, te vagy hű csillagom,
Hadd andalognom, álmodnom
Honáról a boldogságnak,
Érzelmeim hová szállnak.

De ah, mi az? Halvány levél,
Miként őszszel a nyár levél?
Elfogy fényed, szíved elhagy,
Remény csillag, beh halvány vagy!

A millárd fény már tulragyog,
Tudom mért vagy halvány, halott,
Te is talán azt könnyezed
Reményed megcsalt, elveszett?!

A többi mind csillog, ragyog,
S fájdalmid ah, hogy oly nagyok,
Reád nevet mind mostohán, —
Szegény csillag beh halovány!

* * *

Hazám! A csillag elsáppad
Ha jön a nap, ha távozik,
De csillagod nem hull le, míg
Néped szívében él a hit!

KORNIS BÉLA.

Kisfalud, 1885. jan. 30-án.

Egy kiszakított lap éltem könyvéből.

— Tragiko-komodia. —

A „Korunk“ eredeti tárczája.

Irta: CARNEVAL.

Furcsa történetke biz ez, de hát megtörtént, s az egész dolog komikumá reám abban fekszik, hogy a kegyetlen sors épen engem szemelt ki e játékban főszereplőnek.

Szesélyes játékka volt ez annak a még szeszélyesebb husdarabnak, mely az emberi élet bizonyos szakában annyirs uralkodik a kedély felett, s melyet közön égesen szivnek szoktunk nevezni. Talán ez töltötte ki kegyetlen boszuját rajtam azon példátlan közönyösségért, melylyel iránta azelőtt viseltetem. Én e történetke előtt a szív értékét

csak annyiba vettem, amennyibe azt az iskola padjai közt becsülni megtanultam. Szükséges az emberi élet fentartására, hogy a vért a test minden részeibe eljuttassa, — ebből állt az én egész tudományom a szivre vonatkozólag.

S az a szív meg akarta mutatni, hogy többre is használható ő, s megkezdette hadjáratát ellenem . . .

De hogyan is kezdődött?

Elvégezvén iskoláimat, beálltam patvaristának B . . . urhoz. Nagyon természetes, hogy a száraz és poros akták nem változtatták meg természetemet; barátaim csak most is úgy gunyolódtak mint azelőtt s nevettek vagy boszankodtak azon közönyösség miatt, melylyel enthusiasmmal elmondott leírásaikat egy-egy földi angyalról vagy mennyei teremtésről hallgattam.

De ez az állapot nem tartott sokáig patvarista koromban.

Egy körülmény kizökkentett régi phlegmatiómból, — ez a körülmény pedig nem volt más, mint hogy az én jó főnökömnek két szeretetre méltó leánya volt: Irma és Irénke.

Senki sem csodálkozhatik azon, hogy én, ki azelőtt nő, vagy jobban mondva leánytársaságban sohasem voltam, oly idegennek és kellemetlenül éreztem magamat, a különben igen tisztelt család körében, hogy a szükség esetén kívül minden találkozást iparkodtam kikerülni.

A két vidám leányka mindaddig, míg személyemet az idegenszerűség burkolata fődé, szintén hallgatag és tartózkodó volt irányam-

nyitattott s jelentkezésekre, melyen 40-en rögtön jelentkeztek mint karszalagos segédek közreműködni a tüzoltósággal.

8. Néhány indítvány előterjesztése és megvitatása után, a gyűlés, mely fél 4-kor kezdődött, fél 6-kor, általános lelkesedés nyilvánítása között befejeztetett.

Évi jelentés és megnyitó beszéd a kalocsai katolikus legényegyesület 1885. évi közgyűlésén.

D. J. Kr.!
Isten áldja a tisztas ipart!

Felvirradt a nap, mely a zsenge egyesület elnökségének és tiszti karának azt mondja: „Redde rationem villicationis tuac, = adj számot sáfárságodról“, az egyesület szellemi, erkölcsi, pénzügyi állapotáról s a lefolyt évben történetekről!

Örömmel teszünk eleget ebbeli kötelességünknek, s fokozza örömünket ama körülmény, hogy ez alkalomból a tiszteletbeli, alapító s pártoló tagokat oly szép számmal üdvözölhetjük az egylet helyiségében, mely leereszkedo megjelenésük bizonyára nemcsak az egylet ügyei iránt való rokonszenvről tanuskodik, hanem amellet iparos-ifjúságunknak, a rendes és rendkívüli tagoknak is buzdításul szolgál a kitartásra és vállvetett előhaladásra; mert ha látják, hogy ily köztiszteletben álló egyének is oly szép számmal érdeklődnek az egylet ügyei iránt: bizonyára még több kitartással fognak ehhez ragaszkodni, s még nagyobb buzgósággal fogják az egyesület céljainak megvalósítását elősegíteni.

Épen ezért a legmelegebben üdvözlöm a megjelent összes tagokat, s midün a jövőre nézve is egész tisztelettel kérném, hogy a közgyűléseken, hol az egylet legfontosabb ügyei nyerne elintéztést, minél nagyobb számmal megjelenjen sziveskedjenek: megkezdem rögtön számadásomat, vagyis e lefolyt évben történetekről való jelentésemet.

1. Kezdem az alakulással és a taggyűtésekkel.

Mindjárt a szervezésnél tisztán állt elő-

tem, tisztelt közgyűlés, hogy az egyesület csak akkor lesz igazán életképes, ha egyrésztől minél több alapító és pártoló tagja lesz, kiknek áldozatkészsége megkönnyíti az évi kiadások fődözését, s ha másrésztől az iparos-ifjak, mint rendes és rendkívüli tagok, nagy számban tömörülnek azon zászló alá, melyre a keresztény elvek vannak írva ezen jelszavakkal: „Erény s vallásosság“, „szorgalom s munkásság“, „szeretet és összetartás“, „tréfa és vidámság!“ Azért az alakulás után is egyik legfőbb törekvésünk volt, mindkét irányban folytatni a tagok gyűjtését, s hála a gondviselésnek, hála és elismerés a magasabb czélokért lelkesülni tudó emberbarátoknak s az önképzésre törekvő ifjúság lelkesedésének, sikerült egyletünknek 24 alapító, 294 pártoló s 153 rendes és rendkívüli tagot szereznünk, kiknek d-szes kószorujába zászlószentelésünk alkalmából hét tiszteletbeli tagot fűztünk azon jelesekéből, kik egyletünk, vagy az ipar és egyesületi ügy körül kiváló érdemeket szereztek.

(Folyt. köv.)

Hulló csillagok.

— Mosdósy Imrétől. —

III.

Mért zúg a szél, talán a szívnek
Ijesztő rémit küzdi le!
S zajgó esortján végig futva
Fagyos villámmal sújtja le!
Vagy tán a kéjnek tombolását
A szende éjnek zugja ki...
S szavától összedermedeznek
A csillag szüzi lángjai.

Ugy nyikorog az az ócska ajtó, mintha az időnek annak a vén, százezer esztendő időknek, annak a sokat élt időnek lelke, lelkiismerete volna az a kis gunyhó... s a beleszorult sok bün tudata most a Mindenható számadására ki akarna szabadulni, — s dörömbölné... hogy kiszabadulhasson... Hej, hogy férne meg az időnek lelkiismerete abban a kis viskóban... Az a sok remény, mely megcsalata után mint hulló csillag

ban, s csak néha néha láttam a kaczerább Irénke bájos ajkain végig surranni egy hamiskás mosolyt, melynek oka mi lett volna más, mint az én kellemetlen helyzetem.

Boszankodtam, hogy beszélő tehetségem, melylyel különben eléggé meg vagyok áldva, a négy szem keresztüze előtt oly csufosan cserben hagy, hogy képtelen vagyok a beszéd fonalát tovább szöni.

Napok multak, hetek tünnek el, kezdtem megszokni új helyemen; az idegenkedés helyét a családi szinezet foglalá el, a nélkül azonban, hogy lelkemnek közönye lepattan volna; éreztem ugyan valami változást bensőmben, de ez még elégtelen volt arra, hogy a megfásult burokból életre keljen. —

Elérkezett nov. 18-ika, főnököm névnapja. Nem gondoltam volna, hogy e nap legyen az, mely lelkemben oly változást idézzen elő, milyenre sohasem gondoltam, s amelyet én, őszintén megvallva, nem is akartam sohasem.

A névnapot szoros családi körben ünnepeltük meg, mert hát amint mondtam, már engem is a családtagok közé számítottak, igaz, hogy utolsó helyet foglaltam el, de csak mégis köztük voltam.

A kedélyesen elköltött estebéd után principalisom zongorához ült.

A hangszer bűvös zenéje felvillanyozta az én kedves kis társnőmet s alig tekintetem szét a szobában, már sarokban volt asztal és szék, — mert biz ők itt táncolni akarnak.

Kezdtam magam nem jól érezni, hátha, gondolám magamban, e kis daemonok egyike

pajkos jó kedvében azon szerencsétlenséggel szerencsétlenné, hogy engem kér fel tánczólnak, — aki pedig Ludasy vagy Marosy tánciskoláját messziről sem látogattam, hisz, gondolám, ugy sem lesz reá szükségem.

Nagy lelki tehertől éreztem magamat szabadnak, midön láttam, hogy Irma könnyed mozdulattal karját Irénkéjébe fűzi, s azután elkezdenek táncolni, hogy szegény princzipálisom alig tudta jobbadán tollhoz szokott ujjával kiverni a csárdásokat zongoráján!

De most következett reám nézve a megpróbáltatás keserűen tanulságos pillanata!

Ujra láttam végigsurranni Irénke ajkain azt a hamis mosolyt, mely mindig az én rovásomra játszadozik,

A másik pillanatban már ott állt előttem s engem halálíg megszegyenítő udvariasággal tánczra kért — — — Mit tegyek? — — Reá néztem, nem mosolygott, csak szeméből tünt elő az az édes öröm, melyet érez afölött, hogy engem, a férfit, szellemi fölénye által most tökéletesen sarokba szorított.

„De kérem nagysád, — mondám zavarodottan — én még sohasem tánczoltam.“

„Mindegy, — vágott szavamba, — ma nálunk tánczolni kell mindenkinek. Lásza, Irma a mamával tánczol, nekem nincsen tánczosom, csak nem ad kosarat?“

(Vége köv.)

esik le az égről, — az a sok csalás, — mi a szépen kelő, s szépen nyugvó nap sugarai-ban ragyog, ha a rónát gazdag örömeivel elverte a jég, az a sok gyilkosság, melynek átkai ott zúgnak a mérhetetlen tenger toronyhullámainak bosszuló ormain, s a járhatatlan rengetegek tölgyleverő villámainak nyelvében. Hogy férne meg az a sok bün, az a sok árulás... az a sok festvérháború, az a sok letiprott, ok nélkül elhervadt virágszirom, büntelenül megnémított fülemile... hideggel kiölt tűz... Hisz ezt még a mindenség sem bírja el... töredelmes bünbánóként tárja fel keble rejtett furdalásait és gyötri ijeszti véle az ártatlan emberiséget... Pedig az a kin, a mi ott a kóczzal bekötött ajtó mögött lakik, nagyobb ám, mint az örökkévalóság... Hogy legyen nagyobb... hisz nem fáj mindörökre... Nem, nem, az igaz! Jó szerencse, hogy a szív sem érez mindörökké... Hanem annál fájóbb az, a mi mindaddig fáj, míg csak érezünk!

Annak a természetbontó téli viharoknak pedig mindegy, akár mi lakik itt: akár bú, akár öröm, mit sem törődik az emberekkel, tombol, zug, csapkodja a havat a papírral beragasztott ablakokra... mintha saját szemei előtt akarná elzárni azt a gyenge fényt, a mi a csillagtalan éjszakába reszkető félnépséggel kikicsillan. Talán érzi az idő is, hogyha belátna abba a kis viskóba, összeolvadna fagyos szárnya, rémes mosolya zepbir süttogássá válnék, vad hahotája mélabús ábránddá...

Mert otthon meleg van! Itt künn hideg a semmi, az ür, mely a szelet és vizet is kibérli, azt zivatarrá, ezt szemtelenül csapkodó hóförmeteggé változtatva: ottbenn meleg a szív, melyben a szeretet ég, mint az olvasztó parázs, s a fájdalom szítja a tüzet, könnyeivel, azokkal a könnyekkel, melyeket a szeretet sajtol ki a fájdalom tűzének olvasztására, s mennél inkább válnak égő olajjá e cseppek, annál bővebben omlanak...

Be ne törd fergeteg azt a rozzant ajtót, mert künn felejtet a természet parancsát... Egy anya van odabent! meg egy két-három éves gyermek: amannak arcán egy kifejezhetetlen zürzavar képe: evezén a haldokló angyal szelid nyugalma, melyen csak egy árny vonul végig, a nyitott szempillák bűvös árnya, mely annál bűvösebb, hosszabb lesz, minél távolabb száll a lélek... Az anya ott áll feletre, vissza akarja tartani azt az árnyat, ne nőjön éjszakává — vagy nyelje el őtet is.

A kiseded felnyöszörög... nyöszörgése oly reszketeg — mintha mindannyiszor megakarna szakadni.

„Fázol édesem!“ suttog az anya egészen fölője hajolva... A kis leány fájdalmasan megrázza fejcskőjét...

Nem fázik hát, gondolja az anya, s visszatekeri nyakára s keblére azt a kendőt, melyet oly forróra megmelegített... hogy vele élessze fel magzatát:

Talán meleged van!... a kis leány kiemelte egyik kezét a takaró alól...

„Istenem, Istenem!“ suttog az anya, „megint forrósága van! s jéghideg kezével borítja be homlokát... Hol vegyen jeget... itt fel nem olvad... hogy tegyen rá vizes ruhát, itt csonttá fagy... hogy menjen el orvosért, messze lakik, s addig gyermekére ki vigyáz... Hát az apja az hol van... mért nem megy az orvosért...“

Sivits szél... ordits vad orkán, törd be a kis ajtót, hadd fagyjon meg az a szenvedő anyaszív — a melyik mellől a te testvéred, a szenvedély vihara elvette a férjet... s aztán, ha megfagyott s vele gyermeke is, gyönyörködjél testvéreddel együtt műveidben!

Az anya görcsösen szoritja jéghideg ke-

zét leánykája forró homlokára, mi alatt ajka vonaglik, egy nevet akar kiejteni, de nem tudja, fent akad a szív, s a lélek erején, mert az nem ismeri el. El akarja altatni szívét, lelkét, szoritja érzelmé hullámaival egy kis körbe . . . a szeretet kényszerítő körébe, hogy ott elaludjék a szenvedély s vele a fájdalom is, de az nem alszik . . . s az apa képe ott futkos előtte százfélékép . . . egyiken sincs az a varázs, a melyre azt tudná felelni: szeretlek . . . Pedig az a kis gyermek azt követeli, hogy szeresse . . . Hiszen ő szereti, imádja gyermekének apját . . . gyűlöli, utálja, megveti a férjét . . . De mikor az a férj s az az apa egy . . .

„Hah!” szisszen fel ez utóbbi gondolatnál s reszkető fejét elfordítja gyermekétől, mintha attól félne, hogy az leolvassa homlokáról e gondolatokat s ártatlan szíve szétszakad alattuk nyomban, ha megtalálja őket érteni.

A gyermek azonban elaludt szépen, csendesén. Anyja levette homlokáról kezeit, bágyadtan ereszkedett székére, mely a szegényes ágy előtt állott, s a másik ágyon, egy asztalon s pár széken kívül minden butorát képezte a szobának.

Nézte hosszan, sokáig az alvó kisdedet! Keble pihegett, ajka reszketett néma panasztalan fájdalom kéksárgára festette ajkát s s arcza, dult hajában dult lelke volt megtestesítve, fekete fürtjei a fájdalom fekete éjszakájához oly szomorú összhangban illettek!

Nemsokára felállt . . . szemeiben az elhatározás tüze csillámlott fel. Leoldotta kebléről azt a meleg kendőt, ráterítette a gyermekre, arról a másik ágyról levette a terítőt . . . azt borította magára . . . s megindult vele a zivataros éjszakába.

A hó csikorgott lábai alatt . . . mind-megannyi jajgatás, mit gyermeke ajkáról vélt hallani, — s minden lépés után megállt, hallgatódzva, hol hátra, hol előre . . . előtte fekete éj, zord zivatar, egy messze ház kivilágított ablakai, mely felől egy-egy tévedt zene s dárídó hang ütötte meg fülét . . . mögötte egy félig holt gyermek vélt sohaja . . . Minél jobban közeledett a házhoz, annál többször megállt . . . Már ott volt a sarkon, már hallotta tisztán a zenét, haj lelke temetési gyászzenéje volt ez . . . midőn az egyik ház ablakán gyermekesírás ütötte meg fülét . . .

Melyiket szeretete jobban, azt-e, a ki ott dárídózik a korcsmában, a férjét, vagy gyermekét! Megfordult, futott, visszafelé, mint az eszeveszett . . . azt hitte, hogy már nem találja élve leánykáját, s hogy akkor, ha távollétében hal meg, ő nekie meg kell örülnie!

Ott a korcsma ivószobájában pedig ugyan-csak vigan voltak!

Holló Peti ivott ott, előtte ült két kezére könyökölve Balog István, a sarokban pedig húzta a vályagvető cigány oly keservesen, mintha most is a vályognak való istenadta tésztában gyurkálódznék!

„Igyál István! Sohse búsulj! Sohse edd magadat a miatt az asszony miatt!”

„Hsz, eszemágában sincs” dörmögött István, „kisebb gondom is nagyobb annál! Nem teremtet engem az Isten mozgó medvének, hogy hónapszám vele együtt a szobában üldögéljek! Bort ide, hej!”

Peti intett a csaplárosnak is, meg a cigánynak is — az osztán hozott jó óbort, ez meg húzott jó új nótát . . . Peti csak hunyorított, ivott is meg nem is — hanem annál jobban kínálta István gazdát, a ki aztán annál emberségesebben hozzálátott, minél jobban oda lett!

(Vége köv.)

Karácsony estéjén.

(Rajz.)

Irta: MUNKÁCSI KÁLMÁN.

— Vége. —

Nem is látta azután nagyon sokáig őt; azt mondták róla, hogy elment külföldre hosszabb tanulmányutat tenni. Elment s itt hagyta őt, amikor legnagyobb szüksége lett volna bátorítására vigasztalására. De hisz ő akarta ezt így; miért is nem volt erősebb ama pillanatban atyjával szemben; egy rövid, ha mindjárt nehéz, küzdelem árán talán egész életre tartó boldogságot nyerhetett volna!

Igy rövid idő múlva megtörtént az esküvő. S férje eleinte rendkívül kedves, figyelmes volt irányában játszott a leggyöngédebb hitvestársat. Hanem nem tudta sokáig adni szerepét. El is hagyta rövid idő múlva alakoskodását s kezdett nem törődni egyébbel, mint lovakkal, agarakkal, kártyával, pezsgővel, színésznőkkel, mialatt verte természetesen szülei pénzét. És ez így ment jó darabig. Hanem végre szülei is megsokalták a dolgot s nem adtak több pénzt neki, amikor azután az ő ékszerreire került a sor. Ő látta mit tesz férje és nem tudott szólni neki, csak túrt némán mindent. Egymásután vándoroltak eladásra drágaságai, már csak egy gyémántokkal kirakott medaillonja volt meg, melyben anyja arczképét tartotta s mely meglehetősen értéket képviselt. Ezt az egyet még sem merté elkérni tőle. Egy nap azonban szobájába jött s azt mondta, hogy egy nagybátyja érkezett meg, aki úgy emlékszik, hogy valaha ismerte az ő anyját. Adja csak egy perczre oda a medaillont, hadd tekintse meg a nagybácsi az arczképet benne. Ő mitsem gyanítva odanyújtotta azt neki, de nem is látta soha többé sem a medaillont, sem pedig férjét. Eltűnt egyszerre nyomtalanul mindakettő. Csak pár hét múlva érkezett nevére egy levél Amerikából, amelyben férje a legvirágosabb nyelven kér tőle bocsánatot, hogy oly váratlanul eltávozott, csak azért tette ezt, mert félt a bucsuzástól. Ő kiment az új világba, hogy új ember legyen belőle. Meg akar javulni, mert belátja, mennyire vétkes volt eddigi életmódja, már van is tisztességes hivatala, azt végzi szorgalmasan. Meg fogja szerezni, amit elpazarolt, talán meg is sokszorozza, s akkor újra visszatér övéhez. — Mennyi igaz volt a sok szép szóban, azt legjobban kimutatták a hírlapok, a melyek egyre többet beszéltek egy Gernyey Arisztid nevű iparlovagról, aki a legfelfüggesztettségű családot viszi végbe Amerikában. Mi lett azóta belőle, most sem tudja; de talán jobb is az így.

Ő ezalatt szenvedett folytonosan. Ha kis gyermeke, aki házasságuk első évében született, nem lett volna oldala mellett, vagy megörült volna, vagy eldobta volna magától az életet, amely oly szörnyű teher volt rája nézve. De kis Kornéljának mosolya, szeretetreméltó gyűgyögése angyali kacagása fentartotta mégis őt, erre pazarolta szeretetét egészen.

Eközben megtörtént az amitől mindég rettegett: Fehér Sándor, szerelmének még mindég tárgya, mint hirneves orvos visszatért a faluba. Rettegett, igen, mert hisz neki nem volt szabad szeretni őt. Mert ki volt ő? Se leány, se özvegy, olyan valaki, akit legkönynyebben lehet hirbe hozni. Neki pedig vigyázni kellett becsületére nem a maga kedvéért — törődött volna is ő magával — hanem gyermeke miatt. Azt nem volt szabad szégyennek érni az ő részéről. Hisz az apja ugyanis megbélyegezte már nevét, neki kellett azt tisztává tenni. Ezért végtelenül örült, amikor Fehér első látogatása alkalmával, me-

lyet az illem szabályai értelmében meg kellett tennie, elő sem hozta a multat. Csak távoztakor jegyezte meg: „Látja Blanka, én ezt mind előre láttam” — — második alkalommal azonban már többször czélozgatott a régi szép napokra, a boldog gyermekkorra s minél többször jött hozzája, annál gyakrabban beszélt a mult szép emlékeiről, a sivár jelenről, amit megint széppé lehetne tenni. Egy alkalommal végre nyíltan fellépett. „Édes Blankám” — szól hozzája — „ugyan tegyük már valahára félre ezt a hidegséget. Kegyed szabad, leggyűnk tehát újra a régi, boldog gyermekek s szeressük egymást újra, ne csak titokban szívünk mélyén, hanem nyíltan, tetteben is.”

Oh mily küzdelmébe került ekkor neki oda nem borulni Sándor keblére s együtt nem susogni vele: „Legyűnk a régiak.” De gyermekére gondolt. Ez adott neki annyi erőt, hogy elmoudta Fehérnek reszkető hangon: „Nem, az nem lehet uram. Én férjes nő vagyok, én anya vagyok; ezt a kettős szentélyt — a hitvesét és anyáét — én nem szentségtelenitem meg soha.”

Reszketett, míg e szavakat kimondta, hanem azért kimondta. Poklot érzett keblében feltárlni e pillanatban, mikor a paradicsom nyílt volna meg abban de az ő számára a pokol volt elrendelve. Fehér iránti szerelme, gyermeke iránti szeretete nehéz halálharcot vívott bensejében, kétes volt az eredmény hanem végre mégis ez utóbbi maradt a győztes. Fehér azonban nem elégedett meg e válsással s nem vonult vissza. Ezentul is egyre hevesebben ostromolta őt szerelmével. Oh mily szörnyű napok voltak ezek! Egyre fogyott ereje a folytonos küzdelemben, érezni kezdte, hogyha még sokáig így tart, nem bírja ki. Ha továbbbra is ki lesz téve a csábításoknak, utóbb is elcsúszhat. Ekkor erős elhatározás ébredt fel szívében. Ha nem bírhatja mindakettőt, lemond mind a kettőről. — A szándék hamar tetté vált, sietett, mert félt, hogy ha késik, elveszti erejét. Gyermekeit anyjára bízta, maga meg titkon elhagyta Magyarországot s eljött ide a stájer zárdába. Itt ismeretlenül, álnév alatt, mint özvegy nő, felvétette magát az apácák közé s három éve már, hogy itt van, itt szenved és küzködik iszonyun. Feledni nem tud, a mult emléke folyton gyűtri őt, nincs egy nyugodt pillanata sem. Tengődik csak, nem is él. De hát érdemes-e élni ilyen állapotban?

A sivitó szél megint megrögzeti az ablak üvegtábláit; mintha azt sivitáná a vihar fülébe: „Nem, nem.”

Felkel székéről, kitekint az ablakon a téli tájra, ahol a zuzmorás fák gallyai úgy hasonlítanak a szemfűdű csipkéihez s a csillogó hólepel egy halottas ágyhoz . . .

Milyen jó is volna megpihenni ott a fagyos talajon, elaludni úgy, hogy soha fel ne ébredjen többé az ember.

Csak egy ugrás —, s azután nem szenvedne többé soha.

Milyen csábító ez a gondolat! . . .

A vihar pedig odakünn úgy kacagott, úgy ingerkedett vele . . .

Felrántotta az ablakot.

E pillanatban a toronyóra tizenkettőt kezdett verni, a harangok megszólaltak az éjjeli misére, a czellákbaa felzendült a zárda-közegek karácsonyi örömeke.

E harangokra lecsuklott keze az ablaktábláról, borzadva roskadt össze felmagasult alakja, feje keblére hajlott, szemei lezáródtak, az imázsámolyra rogyott.

Majd kis idő múlva feltárltak száraz ajkai s halk éneke bűnbánólag vegyült társnői karába:

„Krisztus Jézus született
Orvendezzünk
Neki örömeinket
Zengedezzünk“

A vihar pedig tovább kaczagott odakünn.

Az optikusnál.

Falun vagyunk, a plébános lakában s még hozzá nem is egyedül. Vig társaság van együtt, a falu bölcsei, az „intelligencia“; ott ül az asztal végén a tanító, mellette a jegyző, odébb Farmay András, a földbirtokos; maga a plébános — Harsay Sándor — a tanító és Farmay között ül s jó züen szívja az öblös tajtpipát, amint különben is az egész diszes társaság roppantul el látszik foglalva lenni a különféle pipák, csibukok szopogatásával és az összetekert dohánylevelek, meg a papirosba bujtatott szálak-dohány fogyasztásával, hogy a jó magyar szívvidámító sem hiányzik, az magától értetődik. Hanem a vig társaság most hallgat, csak a plébános szava hallatszik, ki — előbb nagy füstöt eresztve az öbléből — így kezd beszélni, illetve úgy látszik, hogy csak egy megkezdett beszélgetést folytat, mert szavai imigyen hangzanak: Hát édes uraim, ha épen kívánják elmondom. De figyeljenek ám, mert csakugyan érdekes egy álom volt. Tegnapelőtt — ez hetfőn volt — estefelé roppantul kezdett a fejem fájni; azt mondom magamban, csak ne álmodjam megint valami vadat, mint a multkor; mert én ilyenkor — ha t. i. este a fejem fáj — rendszeren valami nagyon furcsát szoktam álmodni; de most ez egyszer, furcsa ugyan amit álmodtam, de igen érdekes, figyeljenek csak. Azt álmodtam, hogy Pesten voltam. Én — Pesten! már legalább hat éve nem voltam ott. Tehát Pesten voltam; ott bolyongtam jobbra-balra, előre-hátra, összevissza, míg végre eljutottam abba az utcába, melynek az a neve, ami az enyém: Sándor. Ott iszonyu kiabálást, ordítást, zenebonát, egyszerre pokoli lármát lehetett hallani, ennek a zivajnak a hallgatásába megfájdult a — képzeljék csak — megfájdult a — szemem! Ki hallott ilyet, hogy az embernek a lármától a szeme fájduljon meg; pedig úgy álmodtam, emlékszem tisztán: egyik azt kiabálta, hogy ide kell nézni, a másik, hogy oda, úgy hogy a szemem annyira elhomályosodott — mintha most is érezném — hogy nem tudtam megkülönböztetni, hogy melyik az az irány, melyen oda jutok, hová álomban szándékoztam: B é k é s és B o l d o g h barátaimhoz. Majd annyira erőt vett rajtam a fájdalom, hogy így szóltam magamhoz: „doktorhoz mégysz, akármit okoskodol, doktorhoz mégysz.“ Elbotorkáltam hát dr. J ó z a n é s z h e z, ki azt mondta, hogy okvetlenül szemüveget kell vennem. Én és szemüveg! nekem szemüveget! nekem, ki félóránnyira meglátom a tornyon, hány az óra; nekem, ki a nyulat valamennyi közt mindig legelőször látom meg; nekem szemüveg! hahaha! — és a plébános ur olyan jóízű nevetett, hogy a többinek is kedve kerekedett hozzá és csaptak olyan kacaját, hogy no. Azután ittak egyet s a plébános folytatá: No, mondom magamban, tehát szemüveget veszel, de siess, mert még meg találsz valukni s akkor hiába a szemüveg! Sietek hát — amennyire gyenge szemem engedik — az optikushoz, hogy megvegyem a szükséges szemüveget. — Amint benyitok a finoman faragott üvegajtón, hát látok ott mindenféle görbákat, egyenes és görbe üvegeket, forrasztó, hűsítő, melegítő, vezető csöveket, közeli és távollátóknak való üvegeket, színházi, tábort, kirándulási távcsöveket, görbcsöveket, kaleidoskópokat és telephonszerkezeteket, vegyeszi szereket, s mindenféle delejes és villa-

nyos készülékeket nagy halmazban, hogy a fejem is megszedült belé. Benn egy jóképű öreg ur fogadott, de olyan öreg volt, hogy még nem láttam olyan öreg embert. Mielőtt megszólítanám, akartam tudni, hogy kivel van dolgom; „Kihez van szrencsém?“ kérdeztem tehát a tölem kitelhető finomsággal. „Én Tapasztalat vagyok“ felelé az öreg ur „az üzlet tulajdonosa. Üzletem mostanában nem igen virágzik ugyan, mert nem sokat adnak rám, de azért bátran merem állítani, hogy amit én ajánlok, az jó szokott lenni; különben miben lehetek szolgálatjára?“

„Szemüveget kérek.“

„Szabad tudnom, minőt?“

„Ez az, amit a doktor nem mondott meg, pedig nagyon lelkemre kötötte, hogy késedelem nélkül vegyek szemüveget. Hanem ha ön kitudja választani a jót, megbízom benne.“

„Tessék felpróbálni“ mondá az öreg ur s ezzel egy egész rakás szemüveget tett előm. Én kiválasztottam azt, amelyiknek legszebb alakja volt, legalább első tekintetre, mert később találtam szebbeket is. Ez egy gyönyörű, köröskörül gyémántokkal kirakott, aranyosdronyokkal ellátott szemüveg volt. Oly szépen volt kiállítva, oly gyönyörűen felczomázva, oly szép selyemtokba téve, hogy az ember azt hitte volna, hogy ennek okvetlenül valami kitünőnek kell lennie, különben nem díszítették volna így fel.

„Ez liberalis szemüveg, tessék felpróbálni.“ Feltettem; de mit láttam rajta! mintha a kath. iskolák és alapítványok jegyzéke lett volna előttem, s egy pap erőnek erejével kezében akarta volna azt tartani, pedig egy ügyvéd, kinek kezében egy papir volt „jog, törvény, egyenlőség“ felirattal, folyton ki szerette volna a kezéből kapni a jegyzéket. A pap sötét volt s egy nagy sötét lepelt is tartott kezében, melylyel mindent be akart borítani. Milyen másképp néz ki minden, ha az ember liberalis szemüvegen át nézi a világot! ezen nézve a papok állhatatossága makacsság; a nép felvilágosítása a valódi helyzetről: butitás; a gyermekek elkenyveztetése és elrontása: önállóságra való segítés; minden erkölcs és hit ellen való törekvés; felvilágosultság; a jogok védelme: lázadás.

„Ez szépen van ugyan kiállítva, magyarázá Tapasztalat ur, de hamisat mutat“ s mosolyogva nyújtja felém egy nagykeretű, otromba dróttekeresekkel körülvett szemüveget, miközben így szól: „ez a függetlenségi szemüveg“. Feltettem ezt is; úgy láttam, mintha megjelent volna Tisza Kálmán a miniszterekkel, körülöttük, mellettük, közöttük a kormányparti képviselőkkel; leginkább kitűnt köztük Wahrman Mór; — mindnyájan szédítő örületes bolond-tánczot jártak. Majd Helfy et consortes jelentek meg s kezdtek az előbbieket lökdösní, taszigálni — majd egymásnak estek s szörnyen kiabáltak veszedtek, hogy habzott a szájuk széle, mint a dühös ebeké. Ezen az üvegen át a burocratia zsarnokságnak látszik, a tanulás szellemi kényszernek, a hit vak engedelmességnek, az alattvalók engedelmissége a szabadság leigázásának. — Ez a látvány ugy elbódított, hogy nem voltam képes tovább kitartani; letettem hát a szemüveget, mire az öreg ur mosolyogva jegyzé meg: „ezt csak azok az emberek hordják, kik más nagy dolgokra nem levén képesek, nagy szemüvegük által akarnak kitűnni.“ Azután egy másik, egyszerűbb üveget véve ki a sok közül, ily szavak kíséretében nyújtá át próbálásra: „ez jóval mérsékeltébb szemüveg;“ ezt is megpróbáltam, ugyanazt mutatta, amit az előbbi, de sokkal gyengébb kiadásban. Erre azt jegyezte meg az én öreg uram, hogy ez meg-

közelitené a valóságot, de ennek az a hibája, hogy az összes sugarakat a mások gyengéinek feltárására irányozza, s így a maga hibái rejtve maradnak azelőtt, ki ezen üveget használja. Azután megpróbáltam a Görgey, Percovics, osztrák, a szükkeblűség, pazarlás, a rózsaszínű, sötét stb. kitudja még milyen szemüvegeket, de egy sem volt jó. A rózsaszínű szemüvegen át mindennek csak szép felét lehet látni, a ros is jónak tűnik fel ezen az üvegen át. Mindenütt csupa jókedv, kedély, szeszély, szellem — míg a sötét szemüvegen át a czérnát is kötélnek, a kis bajt is halálos veszedelemnek látja az ember. Felpróbáltam a nagyzás szemüvegét is. Ezen át csup nagyuri estélyeket, piknikeket, bálakat, fogatokat, palotákat, liberális inasokat látni; ez sem volt jó.

„Még csak kettő van hátra, mondá az üzlettulajdonos. Ezzel egy tiszta, szép, de csunya pléh keretbe foglalt üveget vett elő: „Ez az antiszemita szemüveg.“ Megpróbáltam s igen jól láttam vele, de kissé erős volt s a kerete sem tetszett nekem, kértem tehát, mutatná meg az utolsót. Mire ő így felelt: „Van ugyan még egy, az szép is, jó is, tiszta is, kerete is csinos. Ezt tiszta szívből ajánlhatom is, de azért hagyta utoljára, mert ennek hordása mostanában nem „divat; igen kevesen veszik.“ Ezzel egy valóban tiszta, jó és szép üveget vett elő; kerete egyszerű volt ugyan, de valódi arany. Tapasztalat ur egyet sóhajtvá ily szavakkal adá kezembe: „Ez az egyedüli, melyet — noha nem divatos — jólélekkel mint kifogástalant ajánlhatok; ez a k a t h o l i k u s szemüveg.“ Ez a szemüveg igen hasonlított az előbbihez. Szépsége, jósága, tisztasága s csinos kerete annyira megtetszett, hogy elhatároztam, hogy megveszem, bármilyen árba kerüljön is. Ép a pénzt készítettem, hogy kifizessem, midőn felébredtem.“

Ezzel a plébános befejezte beszédét; a társaság azonban hamar kitalálta, hogy ez csak olyan kigondolt álom volt, de felfogta annak mély értelmét s köszönetet szavazott a plébánosnak, hogy ily egyszerű modorban megismertette velük a valódi álláspontot. Azután — estére járván az idő — szívélyes bucsuzás után kiki elgondolkozva tért haza lakására.

Mosonyi.

A Sári Sára jussa.

— Rajz. —

Irtá: VARGA MIHÁLY

(Vége.)

Másnap Pusztai nem ment ki a dologba. Felöltötte az ünneplő ruháját s átnézett a jegyzőhöz azzal a fontos irással. Elolvadni ugyan elolvasta ő is, mert hát ért az íráshoz, de mégis jobban tudja annak a módját a jegyző. Nem is olvashatott onnan mást az sem, csak az eljárást magyarázta meg neki. Gyerekség az egész. Föl kell menni Gyarmathra a telekkönyvbe, ott lefizet néhány forintot, s szépen átírják a felesége nevére a jószágot. Nem is sok az a 15—20 forint, ha ilyen hatalmas birtokról van szó. Valamikor a kis lajbi egyik zsebéből ki tudta volna fizetni, de mióta így látogatja az Isten, csak néha napján fordul meg ennyi pénz házuknál. Mit tegyen most, kihez forduljon? Tán kész valaki segíteni rajta? Dehogy! már csak azért sem, mivel tudják a faluban, hogy ő azzal a pénzzel a Bojtosék birtokához jut. Az „Eregyfel“ (Ehrenfeld) zsidó hajlandó neki adni 20 forintot, ad nyilván csak úgy ha ötven forintos váltót ír alá. Ilyenre meg nem áll rá többé. Balga ember ütközik kétszer egy kőbe.

— Nincs más hátra, mint tudni a „Tarkán“ vélekedik Pusztai.

Ennek hallatára még a köny is kicsordul az asszony szeméből. Nagyon szerette azt a jó párát. Milyen szelid, még a Pista gyerek kezéből is elveszi a sóskenyeret. Aztán az tartotta őket tejjel, vajjal. A tejárból pedig pedig a háznál szükséges sok apró-cseprő dolog került ki. Szívesen vette mindenki a tejet, mert nagyon jó sűrű. De hiába, már másképp nem járhatnak annak a néhány forintnak a birtokába. Pénz nélkül még nem adják ide a híres Bojtos portát. Legalább mészáros kezébe ne került volna a szegény pára, de mikor más nem akarta volna megvenni, hát annak kellett adni. Mikor eljöttek érte az érzékeny szívű asszony nem tudta nézni, mint vezették el jó tehenét bement a benyilóba, tán így előbb felejtje el. Nem tudna számot adni, miért siratja ennyire azt az okatlan állatot, de úgy érzi, hogy a „Tarkáva“ távozott az utóbbi ügy — a hogy tűrhető módjuk. Eddig az nem engedte, hogy szükségét látasanak, de ezután . . . vehetnek-e majd másikat helyette! . . .

A következő nap a hajnali kakasszó előtt indult Gyarmatra Pusztai. Csak az apostolok szekerén tehette meg azt a pogány hoszsu utat, másra nem telt. Inkább majd akkor áldoz valamit a kényelemnek, ha már átveszik a just. Előre csak nem költ a medve bőrére.

A telekkönyvnel elmondta mi járatban van, s miután előadta ügyét baját, szépen a tekintetes urakat, hogy hát írják át azt a just a felesége nevére, mert a mint abban az írásban is írják, úgy is neki dukál az. A minek meg kell lennie, legjobb azon minél előbb tulesni. Még azt is megmondta az az egyszerű ember az ő himezetlen modorával, hogy otthon az anyjokkal úgy beszéltek meg a dolgot, hogy a jövő héten költöznek át, mert aztán következik a kötés és a krumpli kapálás. A törvény komoly kiszolgáltatói nagyon jóízűt nevettek a naiv beszéden.

— Nem úgy megy az atyafi, mindennek törvényesen kell mennie.

— Jól van jól, kérem alássan, magam is azt akarom, hogy törvényesen legyen meg a dolog. Nem szeretném, hogy valaki átkozhasson hamisságom miatt.

— Az átirásokért pénz jár, az iratokra bélyeg szükséges, a százalékot előre le kell tenni.

A hivatalnok egyike leült számolni.

— Az átirás öt, a bélyeg tizenkét, a százalék negyvenöt forint, összesen 62 forint.

Az összeg hallatára Pusztai megvakarta a fejét. Ennyire ő nem számított. Hogyan fizessen most 62 forintot, mikor a tehenet csak ötvenért adta el, abból is kettőt otthon hagyott az asszonynak élelemre.

— Hát fizet kend, vagy sem? rivalt rá a tekintetes ur.

— Fizetnék tekintetes uram, de csak két forint híján ötven forintom van.

— Akkor Isten hirivel.

Tehát hiába lábalta meg az a hoszsu hat mérföldnyi utat, nem végzhet semmit. Már így a behurczolkodásból sem lesz semmi. Ugyan jó Isten, miért olyan haragos rám az az ur? nem emlékszem rá, hogy okot adtam rá, gondolkodik Pusztai. Egy öt forintot tett a haragos ur elé, talán ezzel megvetheti jóakarátának az ágát. Meg is vetette. Mindjárt alább hagyott azzal a nagyhangú beszéddel. Azt már emberségesebb hangon mondta, hogy az átiratásnál jelen kell lenni a feleségének is, meg a plébánostól egy halotti bizonyítványt kell hozni. Hiába törvényesen kell a dolognak véghez menni.

Elkészült a halotti bizonyítvány. Bélyeg nélkül az sem eshetett meg, vagy 4 forint ára kellett rá. Drága, nem szegény

embernek való nyalánkság az a „templi“, mikor azon a mihaszna kis papiroson az a néhány krajczár nagyságu képecske 4 uj forintba kerül.

Mialatt a bizonyítvány elkészült, a kettő híján 50 forint a helyett, hogy 62 forintra szaporodot volna, 35-re apadt. Az adóba kellett fizetni. Akarva nem akarva mégis csak az „E r e g y f e l“ zsidóra kellett szorulni.

Vége valahára utnak indulhattak Gyarmathra.

— Tekintetes ur a jus miatt jöttünk, szólt Pusztai beállítva a hivatalba.

— Micsoda jus? hogy hívják magát? hová való?

— Hát nem ismer tekintetes ur? nem régibe jártam itt a feleségem, Sári Sára öröksége ügyében; engem Pusztai Andrásnak hívnak, Szurdokon lakounk.

— Azt gondolja kend, hogy nekem nincs másra gondom, mint a maga felesége jussára?

Azt egyáltalán nem gondolta Pusztai, hogy a tekintetes ur azóta csak az ő jussokról gondolkodik, de annyit mégis feltételezett róla, hogy emlékezhetik arra, a kivel egy hóval előtt beszélt.

Szerette volna megemlíteni azt a multkori 5 forintot, tán arról jobban jutna eszébe már a nyelvén is volt, de még sem merete kimondani, hátha megsérti? Jobbnak látta a multkori módhoz folyamodni. A goromba ur elfogadta a pénzt, mert nagyon szépen kérte meg Pusztai, fogadná el az a csekélységet. Csodák csodája, a törvény igazságos közege, mintha még egy szemüveget tett volna fel, rögtön felismerte Pusztait, kezdett tisztán emlékezni rá. (Tán az analogia miatt)?

Az átirás azonban most sem eshetett meg. A pénzt elvették, szépen nyugtázták, s azzal küldték őket haza, hogy az átiratási okmányt utána küldik.

Az írást várták, várták, de ez csak nem akart megérkezni. Nap, nap után mult, de az írásnak sem hire, sem hamva. Pedig az aratás már a közszóban van. Bizony rájuk férne, ha már ok aratnák le a gabonát. De hát azok a törvényes urak csak nem lehetnek tekintettel arra, kinek mi szolgálna javára. Ott mindennek törvényesen kell menni.

A faluban különféle mendemondák keringtek a jus felől. Közbeszéd tárgyává lettek Pusztaiék. A minap is sirva jött haza Őrzi lányuk a faluból, mert a felső soron Hahodák előtt szemébe mondta Subajné, hogy ő bizony átlát a szítán, az egész dolog csupa hamisság, nincs Pusztaiéknak semmi jussuk a Bojtosék vagyonához, hanem az urhatnamság viszi őket a törvénykezésre.

Nagy sokára mégis jött írás, de nem volt köszönet benne. Törvényesen tudtul adták Sári Sárának, hogy Bojtos Imre pörre vitte a dolgot.

Sokszor járt aztán Pusztai Gyarmathon, de biz annak kevés volt a foganatja. Csomó számra küldözgették nekik az irásokat. Kihallgatásra, tárgyalásra hivta őket, majd meg pénzt kértek. Folyton zaklatták azokat a békeszerető embereket.

Az isten a megmondhatója menyuit fáradt, fizetett Pusztai, tán már az egész jus sem érdemli. De hát a szegény embernek nem szabad számításba venni az ő fáradságát, mert akkor soha sem fizetné ki magát az ő munkája. A mióta az a pör kezdődött, sem nappala, sem éjjele. Még a dolgát sem végezheti, minduntalan hívják ide-oda. Bojtos a körömszakadtáig védte magát. A jegyző tanácsára pusztai is ügyvédet fogadott. Ez azonban csak annyit lendített az ügyön, hogy több lett a költség.

Év év után mult. A pörös ügy maradt a régiben. A mennyit haladt az egyik esztendőben, annyit ment visszafelé a követ-

kezében. Bojtos győzte pénzzel, de Pusztai nem. A miye volt, mint ráment a pörre. Az a törődött békés ember szívesen mondott volna le az egészről, de már benne volt, várni kellett míg az ügy törvényesen le nem bonyolódik.

Minek is küldték nekik azt az első írást, megmaradtak volna szépen a maguk szegénységében, így most teljesen föl van dülva nyugalomuk, vagyonuk.

Boldog Isten, milyen szívtelen az a sors! Az is szeret hébe-hóba ujjat huzni a szegény emberrel. Távolról egy zsák arannyal kínál, ha utána nyulsz, fűgét mutat.

Sok év mulva a törvényes urak meghozták az ítéletet. Sári Sára elűttetett keresetétől, mivel a kereset tárgyát képező jus az elévülés törvényénél fogva Bojtos Imre törvényes tulajdonává vált. Így lett törvényesen befejezve a peres ügy. Így lett törvényesen koldussá Pusztai András.

A mindenképen törvényes eljárásu törvény-közegek még vissza is adtak abból az idő előtt lefizetett hatvankét forintból vagy tizenkettőt.

Épen jókor jött a pénz. E nélkül nem fizethették volna ki szegény „apjuk“ koporsója árát.

Boldogult atyám gondolataiból.

Azon erkölcsi sebeket, melyeket az élet küzdelem sokszor igen heves csatáon nyertem, vajmi sokáig hordoztam annélkül, hogy sikeresen gyógyíthattam volna; — míg végtére Isten által rendelt jótékony őrangyalom elvezetett ama gyógytárba, hol biztos gyógyszer kinálkoznak az illetén sebek valódi begyógyítására. Bemutatott t. i. Megváltónak mint minden baj főorvosának, ki gyógytárához az anyaszentegyházához küldje — és én kigyógyultam fájos sebeimből.

A vigasz.

Abban találhatja fővigaszát a legszegényebb keresztény is, hogy a midőn sokszor irigy szemmel tekint fel a dús palotákra, hogy ott ugyanazon Megváltónak kegyelmére szorulnak a biborbáronyba öltözöttek is, mint a mely kegyelemért esedezik ő, elrongyolt foszlányival a szalmaviskó nyirkos falai közt, azon különbséggel, hogy a mig azt annak keresztje tán ezüst vagy aranytól csillog, emez egyszerű faból készült, — de mindkettőtől ugyanazon Megváltó úrv malasztja harmatozik le az esdő szivekre.

*

Az Isten egy *szellemi ocedán* — egy egy csep belőle az, ami bennük lélekként jelentkezik es innen van ama természetes vonzalom, mely az emberi lelket Istenhez köti. Valamint Isten mint a lét Ura örök s halhatatlan, ugy azon csepp is mely tőle származva lélekként bennünk lakozik — el nem enyészhetik soha.

A kincs.

Megtaláltam immár a kincset! Az anyagimádó felkiáltana határtalan örömmel e szóra. De csalódnék, ha a földi kincset értené, mivel az én kincsemet az evangélium földjén találtam meg.

Lélekismeret.

A lélekismeret az embereknél nem egyforma; a mig egyik a homálytól is fél, a másik eltűri a piszkot is rajta; a mit az magának meg nem enged, ez nyugodtan végrehajtja; amitől az eleve retteg, ez vakmerőn bevárja; az az Evangélium tiszta szelleméhez mérí az igazságot, ez álónérzetének sugalmát követi.

Gondolatok.

Csak a viszontagságokban tapasztaljuk, hogy kik vagyunk. *Schiller.*

Nem ritkán lesz a fiatal pazarlóból egy fősvény öreg. *Hebel.*

Minden inog ott, hol a hit hiányzik. *Schiller.*

Gyorsan határozz mindabban, a mit kétségtelennek, feddhetetlennek és kötelességszerűnek találsz. *Platen.*

Erénnyel és ártatlansággal telt kedély derült, mint a legszebb tavaszi regg. *Gessner.*

Sokféle gond és sokféle bú kinoz benünket önhibáink folytán. *Salis.*

A derűtség mint a tavasz a belsőnek összes virágait kitarja. *Jean Paul.*

A hallgatagság és az ártatlanság, a két legszebb dolog a világon, legtöbb ellenséggel is bír. *Fernand Cabalero.*

Szabadon mint az égboltozat, kell, hogy a kegyelem barátot és ellenséget egyaránt átöleljen. *Schiller.*

Mi sem nagy, a mi nem jó, és mi sem igaz, a mi nem létezik. *Claudius.*

Azon embereknek, kiknek hitük nincs, Istenök sincs, és semmi rendhez nem ragaszkodnak. *Göthe.*

Minél gyöngélebb és lágyabb az öröme virága, annál tisztábbnak kell a kéznek lenni, mely azt leszakasztja. *Jean Paul.*

A győzelem annál nemesebb, minél több fáradságba kerül, és az erény annál nagyobb, minél nehezebben elérhető. *Wieland.*

Komoly erkölcsök és vallásos gondolkozásmód még sokkal szűkebbek a muzsákkal való érintkezésben, mint a szép lángész. *Chateaubriand.*

Frissítő.

Aegyptomban 10 csapás volt — nálunk csak egy van, de ez fölér a 10 aegyptomival, mert a zsidók garázdálkodása vérré változtatja a higvelejük ereiben a vizet; ők békánál szemtelenebbül tolokodnak be mindenüvé; az ő szemtelenségük nagyobb, mint a szűnyögé, de még ki is pusztítják a megszállott vidéket, mint az aegyptomi legyek. Ők elvezik a szegény ember utolsó barmát is; kipuhtitják mindenéből, egy hogy bátran mondhatjuk, hogy a zsidók egy valóságos undok kelevény a magyar népen. Elpusztítanak mindent, mint a jégeső nem hagynak meg semmit, akár csak a sáskasereg. Gaz machinációikkal elsötétítik a nap-nál fényesebb igazságot is. S a tizedik csapás? az is megvan: Tisza-Eszlár.

A különbség tehát csak az, hogy ott a zsidók miatt vezetett a nép, itt pedig a zsidók által; no meg, hogy az aegyptomi csapások elpusztították a vetést és barmot, itt pedig a zsidók jónak látják azt a maguk számára elkaparintani.

Mi különbség Währmann Mór és egy rák között? Hogy a rák, ha leforrázzák, piros lesz, míg W. képtelen a pirulásra.

Miért akarják a liberalisok a kath. alapokat magukhoz ragadni? Mert ők elvesztvén morális alapjukat, ilyen alapokkal akarják azt pótolni.

„Te Dani, mit gondolsz, megérdemlik-e azok a képviselők a napi 5 frtot, kik havonkint egyszer jönnek ülésre, akkor is csak ásitoznak.“

„Hogy megérdemlik-e, azt nem tudom, de hogy megkapják, azt tudom.“

A bors kis adagokban fűszer; nagy adagokban —? ébresztő, mint azt Zimándy beszéde bizonyítja.

A magyar oly áldott ember, hogy el nem hiszi, hogy vízbe akarják lökni, ameddig nem fuldoklik — így vagyunk a zsidókkal is.

Tehát nem elég Bpestnek a zsidó uralom, még a Török uralom alá is kerül? Jól nézünk ki, mi boldog Pestiek.

Van új kapitány, de a rendőrség a régi; új ruha csupán az egész.

Tört szívvel bucsúztunk Thaisztól Örökbe ne vedd jó Thaisztól Rém tetteit, mert rossz Tiszától Örízve léssz mint jó polgár Thaisztól Kóterben, ez még kitelik Thaisztól.

Csudálkoznak a lapok, hogy Török lett a kapitány, basa világban lehetne e más?

Egy paraszt ember vagyonának negyedét volt kénytelen oda adni az ellenséges tábornoknak — át adva azt mondá, még szivesebben adtam volna oda a negyed helyett felelet — s ezzel feleségére mutatott.

Gonosz nagybácsi. — Kedves bácsi! érzem, hogy hivatásom a zene terére szólit. Felhagyok a joggal. — Nem bánom; de aztan meg ne próbáld udvaromban játszani!

Onismeret. Guibollard otthon tölti az estét neje társaságában. Azzal mulattatja, hogy sorban szapulja ismerőseit.

— Ah, kedvesem! mond bámulva a nő, a te nyelved nagyon is gonosz egy férfinyelvnek!

Bébé észjárása. A kis Madaleine nincsen megelégedve babával. Egészen lekopott róla a festék. Panaszt emelt e miatt a mamánál.

— Látod mama, milyen igazságtalan vagy te! Az én babámtól sajnálod a festéket, de a Pali bátyám arcát minden nap befesteted. Pali mindig olyan Piros!

Katona dolog. A kapitány napiparancsot tart. Szörnyen dühöng. Egy festő-rezervistát így hord le:

— Ő az a vakmerő pamacsoló, ki karikaurát csinált belőlem? — Parancsára, én vagyok! — Egy heti dunkli!

A boldogtalan festő odább akar állni, de a kapitány újra odahajol hozzá, és fülébe sugja:

— Elengedem a büntetést, ha — az ezredet kifigurázza!

Főlöszleges aggodás. A kis Pali bátyja egy minden időkre szóló naptárban lapozgatott. Pali kíváncsian kérdé, hogy mi az? Bátyja megmagyarázza neki. „Ah, akkor kérlek kedves Miskám,

nézd meg mikorra esik hetvenedik születésnapom.“ — Felelet: „1948. febr. 7-ikérszombati napra.“ — „Ah szombatra! — szólit elkedvetlenedve Pali — hisz' akkor épen leckeóráim vannak.“

Különös hivatal. Valaki tudakolja Calinard előéletét. — Ha nem tévedek — szól egyik barátja — úgy ő a köztársaság ügyésze volt — a császárság alatt!

Uj jog czim. Ezy örökös pályázó az akadémiai tagságra egyike azoknak, kiket „a zöld láz betegjeinek“ neveznek (zöld az akadémia színe), a minap újra sorban járja a halhatatlanokat és szavazatukat kéri. — Miféle jogcimen kéri ön szavazatomat? — tudakolja az ostromoltak egyike. — Ha nincs is egyéb, mint az, hogy már husz év óta kérem, tán ez is csak valami!

Balsors. — Tud-e, hogy negyvenév előtt ezt az építőhelyet följánlották nekem. — Bizonyára drága volt már akkor is. Mert most félmilliót kérnek érte. — Akkor egy pár csizmáért kínálták! — Hallatlan! És miért nem vetted meg? — Mert akkor még meztláb jártam!

Nagy hiány. — Sikerült e utolsó festményét eladni? — Nem. — C-odálom! Hisz az a két kutya, melyet ön festett, ritkítja párját élethűség tekintetében. — Igen, de mikor nincs meg bennök az igazi szimatolási képesség!

Jól el van látva. Egy föltaláló ellátogat a leghiresebb párisi bankárhoz és legujabb találmányát bemutatja neki. Egyszersmind pártfogását kéri. — Lehetetlen! — válaszol mosolyogva a pénz ember. — tetszik tudni: megvannak nekem a saját bolondjaim!

Történelmi Naptár.

Február.

- 8. Vasárnap. D. Mathai János. — 1517. Trefort Ágoston miniszter születik Homonán Zemplénmegyében.
- 9. Hétfő. Appoloniai sz. — 1775. Bolyai Farkas kitűnő magyar mathematicus születése Bolyán a Székelyföldön. — 1842. Dessewffy Aurél gróf híres publicista és szónok halála. — 1849. Bem győzelme Piskinél az osztrákok fölött; két ezer osztrák s Losenau ezredes elesik.
- 10. Kedd. Skolastika sz. — 1846. Vajda Péter, kitűnő természettudós és nyelvész meghal Szarvason.
- 11. Szerda. Dezső pk. — 1811. Gróf Teleki László magyar államférfi és parlamentaris vezér születik Pesten.
- 12. Csütörtök. Eulalia sz. vt. — 1888. Ghyecy Kálmán, kitűnő magyar országgyűlési követ, 1865 óta az ellenzék feje, 1861. évben az alsóház elnöke születik Rév-Komaromban — 1812. Peregriny Elek, nevelési és természettudományi író születik Gálszácsen Zemplénben. — 1816. Sárossy Lajos, irodalmi nevén Sárossy Gyula, népies, satirikus és lautos költő születik Aradmegyében.
- 13. Péntek. Riesi Katalin. — 1771. Dessewffy József gróf, politikai és költői író, a magyar tudós társaság igazgató és tiszteleti tagja születik Krivánban Sárosmegyében. — 1800. Vecsey József magyar bölcselmi író születik Debrecenben.
- 14. Szombat. Bálint vt. — 1809. Batthyány Lajos gróf, a magyar főrendi ellenzék vezetője és szónok, első magyar miniszterelnök születik Pozsonyban. — 1831. A magyar akadémia (tudós társaság) első nagygyűlését tartja Pesten.

Összesen 10.000 nyeremény.

1
SORSJEGY
1
forint.
o. é.

II. KINCSEM-SORSJÁTÉK

1. főnyeremény forint

50.000

2. főnyeremény 20.000 3. főnyeremény 10.000 forint o. ér.

11
SORSJEGY
10
forint.
o. é.

A sorsjegyek va-
lamint a sorsso-
lási jegyzék por-
tomentes meg-
küldése céljából
15 krajcár mel-
léklendő a meg-
endeléshez.

további nyeremények
5000 forint
3000 forint

A MAGYAR LOVAR-EGYLET SORSJEGY-IRODÁJÁBAN
Hatvani utca BUDAPEST Nemzeti Casino.
ugyszintén valamennyi váltóházaknál, lottogépjátékok és
s ivartólósdéknél

további nyeremények
2000 forint
1000 forint

A sorsjegyek va-
lamint a sorsso-
lási jegyzék por-
tomentes meg-
küldése céljából
15 krajcár mel-
léklendő a meg-
endeléshez.

Minden nyeremény készpénzben kifizetetik.

A pesti hazai első takarékpénztár egyesület
XLV. ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSÉT
1885. évi február hó 21-én délután 4 órakor fogja megtartani Budapesten saját helyiségében (IV.,
egyetem-utca 2. szám alatt).

Tárgysorozat:

1. Az igazgatóság és felügyelőbizottság jelentése az 1884 ik évi üzleteredményről.
2. A mérleg és tiszta jövedelem iránti határozathozatal.
3. Az egész igazgatóságnak (9 igazgató) újból való választása.
4. Egy, esetleg két felügyelő-bizottsági tagnak választása.
5. Igazgatósági előterjesztések.

Ezen közgyűlésre a t. c. részvényesek azon figyelmeztetéssel hivatnak meg, hogy az alapszabályok 14. §-a értel-
mében csak oly részvényes gyakorolhatja akár saját személyében, akár meghatalmazott által szavazati jogát, kinek részvénye 1884.
december 31-ig nevére iratott s a közgyűlést megelőző nap déli 12 órájáig a társaság főpénztáránál le nem járt szelvényeivel
együtt letéttetett.

Kelt Budapesten, 1885. február 2-án.

(Utánnvomat nem díjaztatik.)

Az igazgatóság.

Miseruhák és egyházi szerek gyára

római katolikus
Miseruhák, dalma-
tikák, pluviálék, al-
bák, rochetek, zász-
lók, lobogók, Mon-
stranzok, kelhek,
a leggazdagabb

és görög ritisban.
ciboriumok, füstöl-
lők, lámpák, gyer-
tyatartók, china-
próba-ezüstből,
Pontificale-eszközök
felszerelésig.

ZAMBACH és GAVORA

Budapesten váci-utca 17. sz.

O Eminenciája a bíbornok Magyarország Herceg Primásának szállítója.
Megrendelések a legrövidebb idő alatt pontosan eszközöltetnek. Nem tetsző tárgyak kicseréltetnek

A „KORUNK”

hirdetésfelvételi irodája

Budapest, váci-utca 9. sz. a.

létezik.